

Talán a Vatikánban kinyílik a Budapesten bezárt ajtó

Új szerepeket osztanak a politika színpadán. Kapós a figura, sokan játsszák, az egyik alakítás élethűbb, mint a másik. Pártelnökök, parlamenti frakcióvezetők, jobbra-balra kacsázó mezítlásos szavazategyűjtők mondják teli szájjal, hogy ők most nagyon felháborodtak. Mert ami nálunk van, az türhetetlen, elfogadhatatlan.

A színlelők az első felvonásban vérző szívüket mutatják meg közönségüknek. Azt, amelyik meghasad az ország szegényeiért. Amelyik felháborodik az államadósság nagysága miatt. Aztán jönnek az ötletek: reformjavaslatok, prérisszorítók, fájdalomcsillapítók. Mert bajban a gazdaság. Mert gyengül a tőzsde, veszélyben a forint.

Recseg-ropog a nagy ház, de ki figyel a kisebbekre? Az otthonokra, a családok féltve őrzött kincseire? A lakás biztonságára? Talán a Jóisten? És tényleg, lehet, hogy egyedül ő.

Hét esztendeje a véletlenek összejátszásának tekintettük a papok és plébániák elleni éjszakai, hajnali támadásokat. Zsámbékon, Csömörön, Mogyoródon, Galgamácsán kötötték meg az egyház szolgáit, vitték el értékeiket. Aztán kiderült: hívő és ateista egyaránt lehet áldozat. Egyre gyakrabban nem a vekker, hanem megtermett, többnyire álarcos fegyveresek ébresztették fel az otthonukban alvókat. A rablók céltudatosan kutakodtak, megköttették, vallatták a háziakat. Rossz emberek csináltak csúnya dolgokat,

a közvéleménye egyre lesújtóbb lett a közbiztonságról, ám a politika főszereplői nem figyeltek a mindennapok epizódjaira. Ők az USA ármádiájának őrmester lányáról beszéltek, hogy milyen szegénytelenül illette magát az iraki foglyok előtt, de például K. Mihályról még csak nem is hallottak. Pedig ez a jóember emberölés kísérlete, halált okozó testi sértés, kiskorú veszélyeztetése miatt kapott nyolc év börtönt, ám humánus és megértő bíróságunk az első adandó alkalommal feltételesen, kedvezményesen szabadon bocsátotta.

Betörők után jogfacsarók

Új az Országgyűlés összetétele, sok változásra mégsem számíthatnak a Sors-Társak. A meggyilkoltakért, megkínzottakért sem ered meg a politikai könny-patak, sok részvét tehát az életben maradtakra sem jut. A közbeszéd már arról szól, hogy mindenki vigyázzon a saját otthonára. Már-már az is természetes, hogy az ingatlanbűnözés mérlegén akkora súlyt nyom, mint a közönséges lakásbetörő. A bíróságok nem keresik az összefüggéseket, a sorozatosan megtévesztő közjegyző, ügyvéd csak azért a huncutságért felel, amiben

megállapítható a felelőssége. Mintha az unalomig ismert rendőrségi jelentéseket böngészne az ember. A május 30-i jegyzőkönyvek szerint például Záhonyban, Kaposvárott és a Fejér megyei Perkátán értek tetten otthonukban a háziak rossz szándékkal bókászó, értékeikre vadászó idegent. Az elfogott tetteseket a rendőrök kihallgatták, majd elengedték. Nem nagy kunszt, amit csináltak: ráhajtottak a máséra. Nem hamisítottak okiratot, nem döntöttek ki a falakat, csupán a pénztárcák ragadtak a kezükhöz. Miért erősködnének velük a bűnüldözők? És ha őket nem macerálják, akkor miért hajkurásszák a náluk ezerszer ravaszabb jogfacsarókat?

Géza atya segít

Lehetne persze újra és újra tiltakozni a hatósági semmittevés ellen. De lenne értelme? Kell, hogy legyen! Ám féltő, a Parlament előtti demonstráció hovatovább beleolvad a melegek, a gazdák, a pedagógusok szaporodó tüntetéseit fogadó közönybe. Miközben minél többen, minél gyakrabban vonulnak az utcára, annál kevesebben figyelnek oda a lakásmaffiák áldozataira. A földi szó gyenge, még a hangszóró sem tudja hatásosan felerősíteni. Ezért is gondolja Török-Szabó Erzsébet, hogy jól jönne egy kis segítség az égiektől. A Sors-Társak elnöke asszonya három esztendeje kereste meg a Szent István-bazilika Plébánia Hivatalát, hogy ajánló sorokat kérjen egy pápai audienciához, meghallgatáshoz. A Szent Jób egyike, Géza atya már akkor közbenjárt az itthon örökösen félretolt áldozatok érdekében. Sajnos a szentatyá, II. János Pál (Karol József Wojtyła) betegsége, majd későbbi halála miatt elhalasztódott a zárlat. De nem felejtődött.

Folytatás a 3. oldalon.

Géza atya a decemberi szentmise után az egyesület vezetőivel, Török Szabó Erzsébet elnökkel és Bodnár László alelnökkel

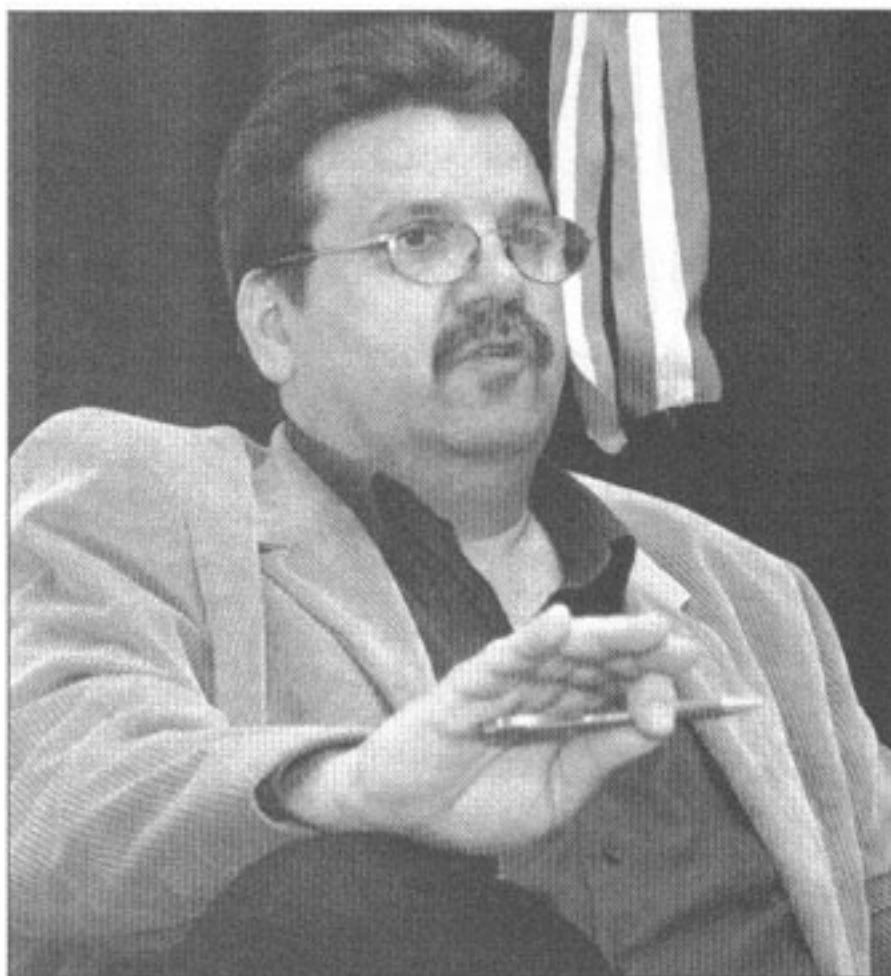
Fotó: Galló Gusztáv

Isten hozta, alezredes úr!

Kifosztottak közé érkezett a meghurcolt rendőr

Három hónappal ez-
előtt született ítélet az
ügynevezett székesfe-
hérvári maffiaperben.
Az előzményekért ér-
demes fellapozni a ko-
rabeli sajtót. E szerint
fehérvári bűnözők egy
csoportja törvénytelen
rendőri segítséget ka-
pott a helyi arab alvi-
lággal folytatott harcá-
hoz. Az ügy 1999-ben
lett felgöngyölítve, a
hosszabb-rövidebb
időre letartóztatott
zsarukat azzal vádol-
ták, hogy pénzért ki-
sebb-nagyobb szívességeket
tettek a csibészeknek: eltus-
solták ügyeiket, megnézték és
az érintetteknek kiadták a ró-
luk gyűjtött nyomozati anya-
gokat.

Az éveken át tartó perek aztán állam-
titoksértésről, hivatali visszaélésről,
vesztegetésről és bűnpártolásról, illet-
ve mindezek gyanújáról szóltak. Az
ügyészség soha nem adott világos vá-
laszt arra, hogy mi köze van az ügy-
nek a maffiához. A nemrég megszüle-
tett jogerős ítélet felmentette a koráb-
ban hírbe hozott zsarukat, de a miér-
tekre nem adott választ. A peranyag
államtitokként várja a mai felnőttek
unokáit, hogy öregkorukra szembe-
sülhessenek a nagy talánnyal. Napja-
ink gondolkodójának már csak a fel-
tételzés marad: Fehérvárott maffia-
ügyet kellett kreálni, hogy látványos
sikerrel kezdhessen működni a hetek-
kel korábban alakult Központi

Orgovány Zoltán Alezredes

Ügyészségi Nyomozó Hivatal. Maf-
fiaügy pedig azért lett belőle, mert a
feljelentők egy közismert alvilági fi-
gurát is belekeverték a történetbe.

A meghurcolt, hónapokig őrizet-
ben tartott, az állásából felfüggesz-
tett, majd visszahelyezett zsaruk
egyike Orgovány Zoltán alezredes, a
Dunaújvárosi Rendőrkapitányság
osztályvezetője. Az igazságszolgálat
áldozatait tömörítő Sors-Társak
tehát úgy döntöttek, hogy májusi fó-
rumuk vendégének a sorstárs zsarut
hívják meg.

Fejtetőn a zsaruvilág

Nehezen indul a beszélgetés, az ál-
lamtitok csomót köt az alezredes
nyelvére. A családjával kezd, azzal,
hogy háromszor nősült, a kisfia most
négyesztendős, és lehetett bármilyen
nehéz is az elmúlt időszak, szerettei
támogatását mindig érezte. Később
általánosságokat mond, de az avatott
fül már érzékeli a kalickába szorított

mondatok feszengését. Ed-
dig azt tanultam, fejtegeti,
hogy a jó rendőr dolga in-
formációt szerezni, rendsze-
rezni, értékelni. De közben
létrejött a Központi Ügyész-
ségi Nyomozó Hivatal. Pro-
dukálniuk kellett. Ők pedig
kialakítottak maguknak egy
elméletet, ahhoz keresték az
információkat. Olykor fejte-
tőre állították a tényeket.
Máskor valós események-
ből vontak le hamis követ-
keztetéseket. A nagy re-
gényt a könyvből kitépett
néhány lappal érzékeltették.
Összerakott darabokra
mondták, hogy az az egész.
Így kerültek előzetesbe, oly-
kor fél évekre az egykori
kollégák. Aztán felmentet-
ték őket. Egyikük tíz eszten-
deje elfogta a sorozatgyilkos
Donászi Aladárt, aztán a ké-
pébe vágta, hogy rossz
rendőr. A többiek sértetlen

leszereltek, nyugdíjba mentek. Csak
Orgovány maradt a cégnél. Dacból.
Ja, és az ügy kirobbantói. Ők még fel-
jebb is jutottak a ranglétrán.

Bemutatkozásként ennyi elég. Illet-
ve nem. Orgovány Zoltánnak rémlik
az első, mindmáig egyetlen lakás-
maffias, ingatlanbűnözős ügye. Hét-
nyolc évvel ezelőtt figyeltek fel mun-
katársai egy hirdetéses újságban kö-
zölt, többször megismételt ajánlatra.
Valaki kölcsönt ígért, ingatlanfedez-
etre. Figyelni kezdték a jelentkező-
ket. Hamar kiderült, hogy a hitelezés
adásvételt takar. A szálat egy ügy-
véd és egy ingatlanközvetítő mozgat-
ta. A zsaruk nem ijedtek meg a kap-
csolati háttértől. Házkutatást tartot-
tak, és tizenvalahány ingatlanbűnözős-
ra, illetve elsikkasztott letéti pénzekre
találtak bizonyítékot. A két koordiná-
tor, a jogi doktorátus ellenére, börtön-
be került. „Azóta is mondom: legjobb
példa az angol példa. Ott a szerződés
100 oldalnál kezdődik. Benne van
minden, mert mindenre gondolni
kell. Még arra is, hogy a másik meg
akarja szegni a szerződést...”

Inkább a rablók, a betörők

A hallgatóságból többen is hitetlenkednek. Dunaújvárosban, Székesfehérvárott visszavonult volna a lakásmaffia? Évek óta nincs ügyük? Hihetetlen! Nem arról van szó, hogy a rendőrök ott is macerásnak érzik a fellépést ellenük?

Az alezredes védi a munda becsületét. Fejér megyében tényleg nem jellemző az ingatlanlancsalás, mondja. Itt még a nagyvárosok is kicsik Budapesthez viszonyítva. Itt ismerik egymást az emberek, itt még figyelmezik a szomszédok. Itt nem könnyű a másikat kijátszani. Egyébként pedig, mondja Orgovány Zoltán, megérti az ilyen ügyektől visszarettenő kollégáit. A rendőrök túlterheltek, páncélszekrényük folyamatosan 40-50 ügy iratait őrzi. Nyilvánvaló, hogy a sikerrel kecsegtető vagy a főnökök által favorizált nyomozást erőltetik. Tíz betörést, rablást könnyebb bizonyítani, mint egy ingatlanpanamát. A néhány éve érettségizett, rendőrtiszt vagy tiszthelyettesi főiskolát végzett fiataloknak honnan lenne élettapasztalatuk, gazdasági, pénzügyi ismeretük? Márpedig nélkülük nehéz a dörzsölt közjegyzőket, ügyvédek gyanúba fogni.

Igy már érthető, summáz a fórum háziasszonya, Török-Szabó Erzsébet. Érthető, hogy miért a sok visszautasítás, a sok fiók mélyére rejtett beadvány. Érthető, bár nem elfogadható, hogy a Sors-Társak nem szívesen látott vendégek a rendőrségeken. És persze az is elfogadhatatlan, ahogy a bíróságok tárgyalják a már eléjük kerülő ügyeket. Hogy ugyanazon esetről következetesen különválasztják a polgári, illetve a büntetőjogi eljárást. Cso-da-e, hogy az áldozatok nemritkán korrupcióra, a taláros testület tisztességének kikezdésére gyanakodnak.

Sok mindent átélhetett Orgovány alezredes az elmúlt években, de az igazságszolgáltatást ennyire mélyről, mondhatni a béka fenekére alól még nem láthatta. Gyorsan el is mondja, hogy a bírák többségét tisztességesnek tartja, és nem szándékos tévedésnek, csupán emberi gyarlóságnak tartja az összevissza ítélezést, az azonos tartalmú

ügyiratok egymásnak ellentmondó értelmezését. „A bírák is olyan emberek, mint mi. Újságot olvasnak, családot nevelnek, tévét néznek. És persze hibáznak is. Az a rossz, amikor csalhatatlannak képzelik magukat, amikor csak ülnek elefántcsonttoronyukban, és nem tudják, hogy a boltban mennyibe kerül egy kiló kenyér.”

A hallgatóság megelégnél, fel-szólalásai, gondolataik gyakran összecsengenek. Van, aki az alezredes sorsában saját tragédiáját látja viszont: „Bízunk a rendőrségben, a bajban hozzájuk fordulunk. Aztán látjuk, hogy őket is megszívatják. Így miben reménykedjünk?”

Domján István tetőfedő mester és Sors-Társ-társ katonakönyvét mutatja a vendégnek.

– Bele van írva, hogy köteles vagyok a hazát megvédeni. Milyen haza az, amelyik engem nem véd meg? Mert hiába dolgoztam egy életen át becsülettel, mára nincstelen, kifosztott lettem.

– Bajaink egyik forrása, hogy a maffia feltűnésekor Dávid Ibolya volt az igazság minisztere – állítja Török-Szabó Erzsébet. – Neki pedig egy közjegyző férjet adott a sors. Egy másik közjegyzőt Bárándy Péter pártolt. Még tárca-vezetőként is. Szél ellen pedig nehéz...

– Furcsa világban élünk – ismeri el az alezredes. – Az ország házában politikusok egymás helyett írhatnak alá. Azt mondják, helyettesítene, megbízójuk szándéka szerint járnak el. A büntetésük enyje-bejnye. Mi itt a végeken okirat-hamisítóként üldözzük az ilyeneket. Mégis azt mondom, hatalom és haza nem ugyanaz. De ami a legfontosabb: hinni kell a saját igazságunkban! Abban, hogy előbb-utóbb érvényt szerzünk neki. A Sors-Társak önmagukban rejtik az erőt. Ez az egyesület egy nagyon fontos társadalmi képződmény. Reprezentálja a civil mozgalmakat. És ahogy én, úgy mások is tapasztalják gyarapodását. Higgyék el, az önök hangja egyre messzebbre hallatszik. Ha nem keverednek bele hamis szövegek, akkor sokan fogják figyelni, érteni önöket. Éljenek jól a lehetőségeikkel.

Mit lehet erre mondani: éljenek mi, kérem, de hol?

H. K.

Rablás!

Kiraboltak minket, házunk lerombolták,
A bútorainkat, azt mind elhurcolták.
Belehalt ebbe már a fél családom,
Azóta is a temetőket járom.

A virágos kertünk régen kipusztítva,
A rengeteg gyümölcsfa az is mind meghalva.
A kutunk leszedve, hogy vizünk se legyen,
Minden elpusztítva, ezért sír a lelkem.

Járom én az utat, az igazam keresve,
De az óriási kár az nincs megfizetve!
Tele gazzal a mi tündér tanyánk,
Tönkre van téve a fáradságos munkánk.

Dolgoztam két helyen, mindig robotoltam,
Az édesapámnak házat vásároltam.
Beteg volt szegény, és megháborodott,
Ezt használták ki az aljas, mocskos gazok.

Elvették a házat, érte nem fizettek,
Sok minden gazságot ezek elkövettek:
Csaltak, loptak bátran, nem számított semmi,
Így a más vagyonát meg tudták szerezni.

Három vétlen ember került ezért sírba,
A perek húzódnak hosszú évek óta.
Ha arra gondolok, mindezt megtehették,
Harag, düh kínozt, és tehetetlenség.

Órület, fájdalom, hogy mennyi a gazság,
De egyszer kiderül a való igazság!
Istent arra kérem, tegyen igazságot,
Érdemük szerint büntesse meg őket.

Csak azt tegye velük, amit ők megtettek,
Ne legyen nyugodt az ő álmuk,
Ébredjen fel az ő lelkiismerete,
Furdalja, kínozza egész életébe.

Apámat titokban éjjel elhurcolták,
A súlyos beteget éhséggel kínozták.
Be is kómált szegény, hisz cukorbeteg is volt,
Így a kifosztása nagyon egyszerű volt.

Elszedték tőle az összes iratokat,
A csalást, a lopást gyorsan elintézték,
A vagyonát így könnyen megszerezték,
A halálához hozzásegítették.

Az egész családom jól kikészítették!
De a csalóknak semmi bajuk nincsen,
Verje meg őket a magasságos Isten!
Átok szálljon rájuk, ameddig csak élnek,
Isten nem bottal ver, de verje meg mindet!

Budapest, 1989. július 13.

özv. Szabó Jánosné
Rintné Matyi Margit

Júniusi programok

	Óra	Kedd	Csütörtök
Minden héten	9.30-15.00	Ügyfélfogadás	Ügyfélfogadás
1. hét	15-18		Jogi tanácsadás
2. hét	17-19	Egyesületi Fórum meghívott vendégekkel*	
3. hét	16-18 15-17	Felvilágosítás	Egészségügyi nap**
4. hét	15-18	Jogi tanácsadás	Terefere nap

* 6-án 17 órától 19 óráig Egyesületi Fórumunk vendége Endreffy Szilvia grafológus, írásszakértő

** 15-én 15 órától 17 óráig az Egészségügyi napon dr. Lőrincz Erzsébet belgyógyász rendel

Az új ügyfeleket az előzetesen telefonon, személyesen egyeztetett időpontban fogadjuk.

Kivel szeretnének találkozni,
miről szeretnének hallani?

Kérjük, írják meg
a sorstarsak@freemail.hu címre!

A májusi szórakoztató műsor résztvevőit – Szabó Emília, Breznai István, Torrent Sándor énekeseket és Hegedűs Valér zongoristát – mutatja be a közönségnek az egyesület elnöke

Az egyesület szolgáltatásai

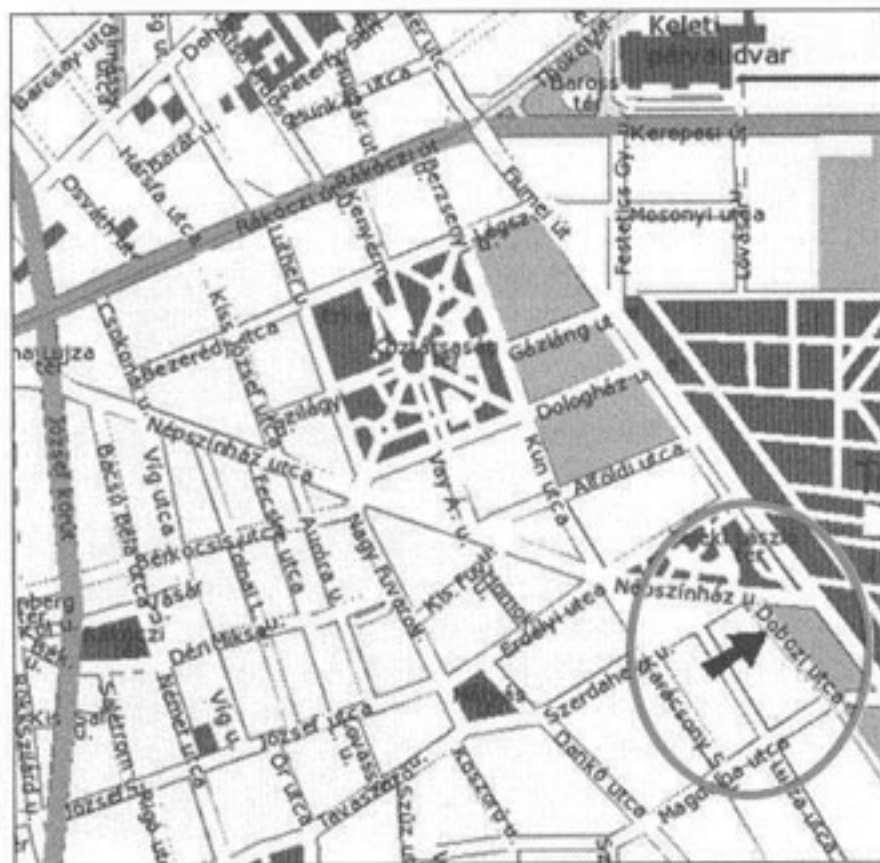
- jogi tanácsadás,
- azonos jellegű esetek bemutatása,
- beadványok elkészítése,
- tárgyalásokra szakértő küldése,
- tájékoztatás,
- segítségnyújtás,
- lelkisegély-nyújtás.

(Megbeszéléshez időpontot egyeztetni a fenti telefonszámok egyikén lehet.)

Lakásmaffiaügyek a Budapest Televízióban

Minden második pénteken reggel 8 és 9 óra között Török-Szabó Erzsébettel találkozhatnak a Budapest Televízió nézői. Műsora az ingatlanbűnözés jellegzetességeivel foglalkozik, meghívott vendégei a téma avatott szakértői és maguk a megkárosítottak. Az első adások igen nagy figyelmet keltettek, sokan jelentkeztek telefonon már a stúdióban, a műsor idején, majd később az egyesületben, hogy elmesélik a maguk ügyét, és segítséget kérjenek a megoldáshoz.

Hol érhető el az egyesület?

A Sors-Társak Közhasznú Egyesületének címe:

1086 Budapest, Dobozi u. 7-9. fszt. 3.

Telefon/üzenetrögzítő/fax:

06-1-210-7021; 06-1-210-7525

Internet: www.sors-tarsak.hu

E-mail: sorstarsak@freemail.hu

Az iroda megközelíthető

a Blaha Lujza tértől a 28-as, 37-es,

a Keleti pályaudvartól a 24-es villamossal

Adószámunk: 18175921-1-42

Kérjük mindazokat, akik az áldozatok otthonának védelmét, a már kilakoltatottak újbóli otthonteremtését fontosnak tartják, személyi jövedelemadó-bevallásukban a Sors-Társak Közhasznú Egyesületét jelölik meg adójuk 1%-ának kedvezményezettjeként.

Impresszum

SORS-TÁRSÁK LAPJA

Az ingatlanbűnözés károsultjainak fóruma

Kiadja a Sors-Társak Közhasznú Egyesülete
Felelős kiadó Török-Szabó Erzsébet, elnök
Szerkesztő: Szöllősi Ferenc

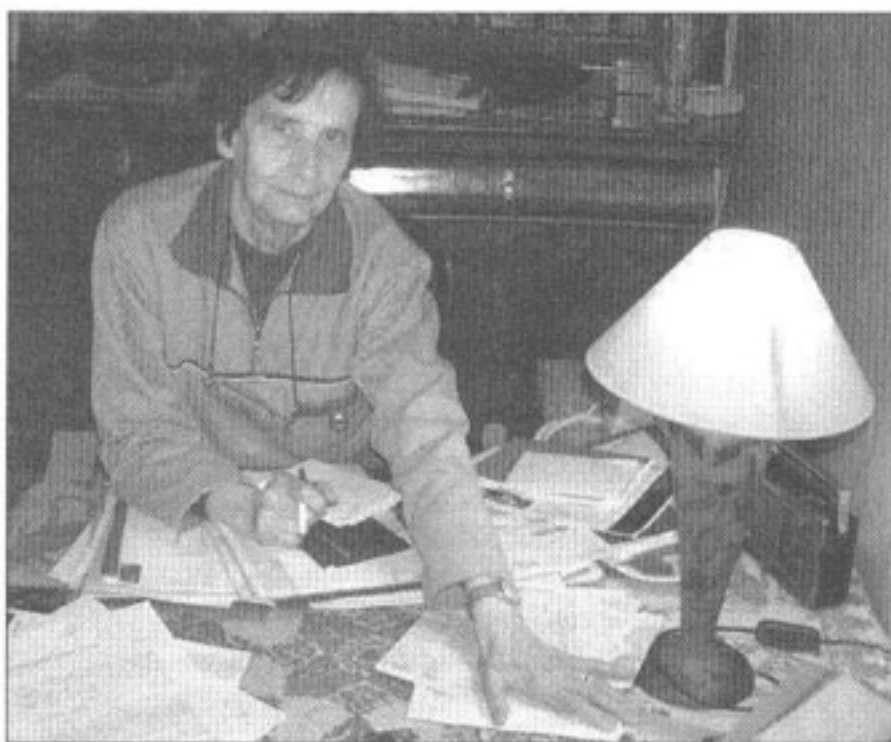
Megnézték a bútorot, vitték a lakást is

„Kinyaggatták” belőle a nyugdíjasházi garzonra szánt pénzét

Mond magának valamit az a név, hogy Rost Sándor? – kérdezi a krónikástól Bulcsú Gyuláné. A nemleges válasza egy régebbi Heti Világgazdaság-cikket vesz elő.

„Dr. Rost Sándor II. rendű vádlott az eljárás során mindvégig úgy nyilatkozott, hogy nem találta aggályosnak a sértett elmebeli állapotát, amennyiben úgy ítélte volna meg, hogy korlátozottan cselekvőképes, semmiképpen nem szerkesztette és ellenjegyezte volna az adásvételi szerződést. (...) Egyébként rövid ideig tárgyalt a sértettel, de ez idő alatt semmi különösét nem észlelt rajta” – áll a Budapesti XVIII-XIX. Kerületi Bíróság ítéletében, amelyben első fokon, nem jogerősen egy év négy hónap felfüggesztett börtönnel sújtotta az ügyvédet egyrendbeli, társtettesként elkövetett csalás és közokirat-hamisítás bűntette miatt. Orvos szakértői vélemény szerint ugyanis a sértett súlyos fokban szellemi visszamaradott, imbecil. Ügyeinek viteléhez szükséges belátási képességét tartósan, állandó jelleggel és vissza nem térő jelleggel veszítette el.”

Az István keresztnévű sértett szerint 1997 augusztusában szólította meg két férfi, akik aláírtak vele valamilyen papírt, és adtak neki 3 ezer forintot. A történeteket elmesélte unokatestvérének, aki ezt követően megnézte a sértett lakásának tulajdoni lapját, és azon széljegyként bejegyezve két ismeretlen férfi nevét látta, ezért feljelentést tett. István ügye így szerencsésen zárult, mindmáig saját lakásában lakik, amelyet a Rost Sándor által szerkesztett és ellenjegyzett adásvételi szerződés szerint Rostás Aladár Antal – ő kétévi, négy évre felfüggesztett börtönbüntetést kapott – 1,6 millió forintért megvásárolt (és hat nappal később 200 ezer forintos haszonnal már tovább is adott egy, a büntetőügyben nem érintett, feltehetőleg jóhiszemű harmadik személynek). Istvánt 2001. július 3-án jogerősen cselekvőképeségét kizáró gondnokság alá helyezték, így

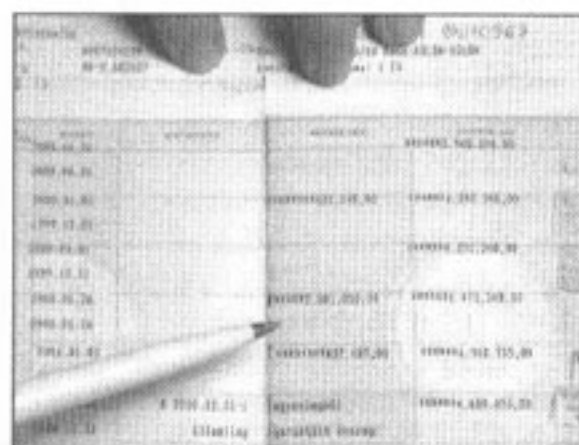
Iratok tömkelege gyűlt már össze

hasonló kisemmizési kísérletnek már nem lehet az elszenvedője.”

Aztán mutat egy életjáradéki szerződést, 2002. augusztus 1-jei keltezéssel készült, az ellenjegyzője dr. Rost Sándor. Az iratban tavaly elhunyt férjével együtt eltartottként szerepelnek, az eltartó Horváth Istvánné. Beszélgetésünk helyszíne, a bel-budai, 32 négyzetméteres („a pincében lévő faskamrával együtt 36 nm”) lakás az írás tárgya: tulajdonjogának átruházásáért cserébe a házaspár örökös haszonélvezetet nyer, valamint havi 20 ezer forint tartásdíjat. „Felek egyezően előadják, hogy eltartó eltartottak részére a szerződés elkészítését megelőzően már 1.200.000 Ft-ot (...) megfizetett, melynek hiánytalan felvételét eltartottak aláírásukkal elismerik és nyugtatják.” (így!) A 7 millió forintra becsült ingatlan értékét lakott voltára tekintettel 4 millió 200 ezer forintban alapították meg. A figyelem kiterjedt arra is, hogy eltartottak halála esetén a temetési költség még őket terheli, viszont az ingóságok az eltartót illetik, aki egyébként a tartást 2007. 08. 01. napjáig – egy összegben teljesítette, ez idő alatt további tartást nem nyújt. Hajdan egy szék javíttatásának szándékával nézett be Bulcsúné a közeli antikvitásboltba, akkor ismerte meg Horváthné. Aztán vett tőle egy festményt, amelyet az eladó fel is vitt a lakásukra. Elismerően nézte a

szobabútort, rákérdezett, nem adják-e el. Azt nem, de elcserélik, mert idősök otthonába készülnek, oda ez a 19. századi terjedelmes ebédlőgarnitúra nem férne be. Pénzmozgás nélkül elcserélték kisebbre, kevésbé értékesre, de nekik tökéletesen megfelelőre. (Más kérdés, hogy később, a bíróság előtt Horváthné már azt állította, fizetett érte. Csak hát a könyvelésben nem szerepelt ez a tétel. Meg hogy a bútorcsere idején eltűnt egy-két kisebb berendezési tárgy is a lakásból, talán véletlenül vitték el a többivel a szállítómunkások, talán nem, elő sem kerültek többet.)

Az idősök otthonában – ahol két baráti házaspár is lakott – két személynek hétmillió forintba került volna egy garzonlakás. Előjegyeztették, kitöltötték az íveket, és amikor készült az otthonigazgatóhoz véglegesíteni a folytatás menetrendjét, Horváthék felajánlották, hogy autójukkal elviszik oda, a budai zöldhatárba, Máriaremetére. Horváthnének is tetszett a hely, megfelelőnek találta a választást, és felajánlotta az életjáradéki szerződést, hogy az elhagyandó lakás jó lesz majd az ő egyik gyereküknek. Belementek. Legközelebb már Rost dr.-ral jöttek Horváthék, az eléjük tett szerződésen a tanúk aláírása is ott volt. Bulcsúné kérdésére, hogy mi ez az 1 millió 200 ezer, hol van róla az elismervény, az ügyvéd közölte, hogy gondoskodik a kifizetéséről, nyugodtan írják alá. Megtették. Pénzt nem kaptak, vi-

A kivét látható nyoma

szont Rost dr. azonnal eljárta a Földhivatalban a tulajdonjog átírása ügyében.

En csak hívogattam őt telefonon, írtam az ajánlott leveleket – mondja Bulcsúné, de hiába csengett ki a telefonja, nem vette fel senki, a leveleket visszahozta a postás. Később tudta meg, hogy már letartóztatták. Akkor utánaérdeklődött az Ügyvédi Kamarában, ahol megtudta, korábban kizárták onnan, tehát az életjáradéki szerződéshez már jogtalanul használta ügyvédi pecsétjét!

Van itt még más is... Amikor Horváthék megtudták, hogy Bulcsúnénak van félretett pénze a nyugdíjaslakásra, kölcsönkértek antik bútorok vásárlására, és addig beszéltek neki, amíg ki nem vettek együtt több takarékbetétkönyvből 8 millió 940 ezer forintot. Először elismervényt sem adtak az átvételről, aztán csak olyat, amelyen nem szerepelt összeg, végül másféle tollal azt is ráírták – amit később a bíróság előtt letagadtak, s nem lehet bizonyítani, hogy nem hamisítvány, csak ők hamiskodtak vele. A kár tehát tetemes. (Csupán 600 ezer forint került Horváthéktól Bulcsúékhoz, de azt is a szerződésben már kifizettként beírt összeg utólagos törlesztőrészeiként.)

A megözvegyült asszony pereskedik a pénzéért, kirendelt ügyvédekkel. Eddig 11 bírósági tárgyaláson van túl az ügy, 10 ügyvéddel. Tavaly decemberben a Legfelsőbb Bíróság megállapította, hogy a szerződés jó erkölcsbe nem ütközik, s az ügy érdemére kiható jogszabálysértés nem áll fenn. Érvényesnek minősítették, viszont a pénztalányokba – ki fizetett kinek mennyit, s az egyes műveleteket milyen bizonylat támasztja alá – belezavarodott a bíróság is. Most áprilisban a Fővárosi Bíróság 2 millió 362 ezer forintot és négy évre visszamenőleges kamatait ítélte meg Bulcsúnénak. Már ez is szép pénz, de még mindig csak kis része a veszteségnek: új beadványában az ügyvédje a szerződés érvénytelenségét kéri kinyilvánítani, mivel Horváthék nem tudták bizonyítani,

Kellemes, nyugalmas hely – de menne már

hogy valóban kifizették a szerződésben szereplő pénzt, nem fizetik a havi tartásdíjat sem. Ezért írássák vissza a lakást a régi tulajdonos nevére.

Ha sikerül, annak értékesítése után végre ő meg tudja váltani a nyugdíjas-házi lakást. Mert most az is gondot okozott, hogy elromlott a régi bojler, és újat kellett venni.

A Sors-Társak Egyesülete felkérte az APEH-et, hogy vizsgálja meg Horváthék könyvelését, szerepelnek-e benne az üzleti célra átvett kölcsönök. Mert van itt az utcában még két személy, akiktől szintén sikerült kapniuk, az egyiktől három-, a másiktól tízmillió forintot – mondja Bulcsúné, és búcsúzóul megjegyzi: állítólag Rost doktor megint elkezdett dolgozni a régi irodájában...

A lakásmaffiaügy a sajtóban

Falura száműzve. Helybéli: – Olyan 350-400 fő, aki körülbelül három év alatt települt ide Katymárra. A városokból kiszoruló, illetve a volt bányatelepek, megszünt bányatelepek egykori lakói érkeztek hozzánk. Többségében nagycsaládos, létminimum alatt tengődő, leépült emberek, akik nem is tudom, mi lenne egyáltalán olyan munka, amire alkalmasak, hiszen nincs képzettségük, iskolai végzettségük, szinte nullának mondható. Nyolc általános sem nincs meg, a többség nagyon nehezen írja le még a saját nevét is. Szabó Zoltán, a Katymári Általános Művelődési Központ igazgatója: – Ez az egyik része azoknak, akik hozzánk érkeztek az ország különböző nagyvárosaiból, Szabolcs-Szatmár megyétől Győr-Sopron megyéig.

Riporter: – Vannak az országban ilyen vándorló családok?

Sz. Z.: – Kiközvetítők vannak, akik jó pénzért, persze nem mondják el, hogy mennyiért, felvállalják, hogy a családot ideköltöztetik, nálunk nagyon olcsón vesznek házat, kihasználva a szocpolt, egyebeket, idelepipítik ezeket a családokat.

R: – A munkanélküliség vagy az adósságok miatt költöznek ide emberek?

Sz. Z.: – Egyrészt az adósságaik, lakbér, közművek, a fűtés és egyebek miatt, másrészt pedig a városok is igyekeznek ezeket az általuk lakott, leromlott lakásokat minél előbb megszüntetni, újjáépíteni. Felvásárolják tőlük viszonylag olcsón, és nem ajánlanak fel helyettük semmit, esetleg még anyagi támogatást is nyújtanak ahhoz, hogy falun olcsón vásároljanak lakásokat. Hallottam olyat is, hogy az önkormányzat szociális támogatás gyanánt ad egy bizonyos pénzösszeget, hogy az illető falun tudjon venni házat.

R: – A közvetítő az szintén országos érdekességű?

Sz. Z.: – A közvetítő az, aki jól tájékozott, megfelelő kapcsolatokkal, megfelelő ügyvédi háttérrel rendelkezik ahhoz, hogy lebonyolítsa mindent. (...) Az üzlet lényege az, hogy a házakat nem a valós értékén adták, a szerződésben lévő érték az igazi forgalmi értéknek a többszöröse is lehetett. Az addig 200-300 ezer forintért sem elkélő házat megvettek két-hárommillió forintért, általában nagycsaládokról van szó, sok gyerekkel, ezután megkapták a szocpol támogatást, ebből ő hozzájutott a házhoz, kapott valamennyi készpénzt, a többi a közvetítő emberkéké. Mióta megszigorították a szocpol kiadását, azóta ez már csökkent. Azóta egy újabb lehetőség, hogy az illető vállalkozó megveszi a házat a saját költségén, albérlésbe költözteti be ezeket a családokat, és havonta jelent-

Talán a Vatikánban kinyílik a Budapesten bezárt ajtó

Folytatás az 1. oldalról

Török-Szabó Erzsébet ez év májusának végén ismét kérte Géza atya támogatását. Ha a magyar közélet meghatározó szereplői nem is kíváncsiak a kisemmizettek kálváriájára, lehet, hogy az új egyházfő, XVI. Benedek szán néhány percet a sorsüldözött magyarok meghallgatására. Talán neki eszébe jut, ahogy az egyház megkínzott zsámbéki, csömöri, mogyoródi, galgamácsai szolgálóinak jajszava, úgy a az otthonuktól megfosztott sorstársak panaszja is figyelmet kíván. És ha az égiek figyelnek, akkor még a földi intézkedés is elképzelhető. Talán.

H. K.

A harmonikus családtól az aszociális viselkedésig – a lakásmaffia fogságában

Felnőttkorukban sem képesek feldolgozni a gyerekként átélt súlyos jogtalanságot

Jogászok, politikusok mellett visszatérően meghívott előadója a Sors-Társak Egyesülete konferenciáinak Tiszay Gabriella. A jeles pszichológustól hol meghökkentő, hol szívszorító megállapításokat hallhatott a közönség a lakásmaffiatevékenység közvetlen és közvetett áldozatokra rótt személyiségkárosító hatásáról. Így volt ez az idén tavasszal megrendezett eszmecserén is, ahol azokról a gyermekekről szólt, akiknek a szeme előtt zajlik le a szüleik tönkretétele. Sokak kérésére közöljük az előadást.

Tiszay Gabriella

Az Egyesült Nemzetek Alapokmányában meghirdetett elveknek megfelelően, emlékeztetve arra, hogy az Egyesült Nemzetek Emberi Jogok Egyetemes nyilatkozatában kimondták:

A gyermekkor különleges segítséghez és támogatáshoz ad jogot, abban a meggyőződésben, hogy a családnak a társadalom alapvető egységeként és valamennyi tagja fejlődésének és jólétének természetes környezeteként meg kell kapnia azt a védelmet és támogatást, amelyre szüksége van ahhoz, hogy a közösségben szerepét maradéktalanul betölthesse;

Felismerve, hogy a gyermek személyiségének harmonikus kibontakozásához szükséges, hogy családi környezetben, boldog, szeretetteljes és megértő légkörben nőjön fel;

Tekintetbe véve, hogy a gyermeknek teljes mértékben felkészültnek kell lennie az önálló életvitelre a társadalomban.

Mindezen pontok a gyerekre vonatkoznak, vagyis arra a személyre, aki 18.

életévét nem töltötte be.

A magyar Országgyűlés, az Egyesült Nemzetek Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatát 1991-ben fogadta el, és aláírásával hazánkban is hatályba lépett.

Ezzel szemben: mi a helyzet a magyar gyerekek jogállásáról konkrétan? A gyerekeket a szüleik védik, a család a legkisebb közösség, mely biztosítja szellemi, fizikai, lelki harmóniában való, kiegyensúlyozott nevelésüket, hogy felnőttként ugyancsak kiegyensúlyozott, alkalmazkodó, hasznos társadalmi tényezővé és embertársait, valamint a törvényt tisztelő állampolgárrá váljon. Ezt a harmóniát megbonthatja a családon belüli feszültség és nézetkülönbség, amely a kívülről jövő agressziót lopja be a család minden napjaiba.

A lakásmaffiák által megtámadott családok elveszíthetik lakásukat, s bár megpróbálnak harcolni érte, de ez a harc nagyon egyenlőtlen, mert a jelenlegi bírói gyakorlatban a lakásmaffiák kerekednek felül. Ebben

az értelemben a lakásmaffiák tevékenysége a félelem és agresszió jelképe.

Az évekig elhúzódó bírósági perek miatt a családban egy általános haragállapot keletkezik, melynek negatív minősége van, és súlyos traumaként marad meg a felnőttek, de leginkább a gyerek tudatában. Sikerre nincs kilátás, mert a lakásmaffiózók nem adják fel, mindig újrakezdik. Ezért a lakásért való harcban a súlyos kudarc periódusa következik, akkor már frusztrált haragról, negatív stresszes állapotról beszélünk.

A félelem olyan elméleti, anyagi stratégiai tevékenységre készíti a családot, amelynek eredményeként testi vagy lelki épségét is veszélyeztető helyzetből kell kikerülnie. Ez a szituáció, a megélhetési, lakhatási terület elvesztése önmagában veszélyes, nemcsak a család felnőtt tagjai élnek át, hanem a család minden tagja, aki a veszélyhelyzetnek részese.

Az alapokmány 16. cikkelye kimondja, hogy a

gyermeket nem szabad alávetni magánéletével, családjával, lakásával vagy levezetésével kapcsolatban önkényes vagy törvénytelen beavatkozásnak, sem pedig becsülete vagy jó hírneve elleni jogtalan támadásnak. Ilyen beavatkozás ellen a gyermeket megilleti a törvény védelme.

A szülők tárgyvesztési (lakásvesztési) félelemben, a gyerek pedig állandó szeparációs félelemben él, elveszti, elveszítheti a biztonságot jelentő várat, a házat, és a biztonságot adó személyt, személyeket, a szülőt. Már a bírósági tárgyalás kezdeti szakaszában is, a klinikai tapasztalatok szerint, ezek a gyerekek gyakran jutnak el aszociális cselekedetekhez, megnövekszik a vágy a szülői szeretet iránt, ösztönösen valami katasztrófától féltik szereteteiket.

A szeparációs félelem már a gyermek hároméves korától érvényes. A kisgyerekek a külvilághoz csak a szüleik keresztül tud viszonyulni, képi reprezentációja még nincs. 6-7 évesen el-

sődlegessé válik a szimbólumteremtés, megjelennek a játékában is a félelem témái: felgyúlt ház, balesetet szenvedett anya, árvíz mosta környezet, szörnyekkel viaskodó apa. Ez a konkrét félelem átvitele a különböző helyzetekre, a rettegett objektum, illetve szituáció a családi helyzet szimbóluma.

A szimbolikus félelem valódi problémának, a külső veszélynek, a konfliktusnak a tükrözése. A pszichológus már ebben az esetben is majdnem tehetetlen, mert a félelem megszüntetése kizárólag az eredeti ok (a lakásvesztés félelmének) nemcsak feltárásával, hanem megszüntetésével valószínűsíthető meg. A szimbolikus félelemből kialakult halálfélelem megfordíthatatlan és felfoghatatlan. A halálban szimbolizált szeparációs félelem kínzó konfliktust jelent. Az otthoni állapotok, amikor mind nyíltabban, gyakrabban tárgyalják a család jogi helyzetét, lehetőségeit, latolgatják a kudarc fokozatait, mélységét és következményeit. Az elkeseredett vitáknak mindennapos részese a gyerek is. Tehát a gyermekben felmerül a külvilággal való kapcsolat megszakadási félelme. Magára vesz minden láthatatlan családi feszültséget, általános bűntudatot érez, hogy minden hibája jóvátehetetlen. A gyermeköngyilkosságok ilyen esetekben történnek.

A 19. cikkely kimondja, hogy az egyezményben részes államok megtesznek minden arra alkalmas törvényhozási, közigazgatási, szociális és nevelési intézkedést, hogy megvédjék a gyermeket az erőszak, a támadás, a fizikai és lelki durvaság, az elhanyagolás, a rossz bánásmód vagy a kizsákmányolás – ideértve a nemi erőszakot is – bármely formájától mindaddig, amíg szüleinek vagy valamelyik szülőjének, illetőleg törvényes képviselőjének felügyelete alatt áll.

Serdülőkorban a halálfélelem úgy jelenik meg, mint az „én”-től való végleges elszakadás félelme, amely a létezés értelmét teszi kétségesé. Szakemberhez kell fordulni, ha a halálfélelem az egész személyiséget megbénítja, amely szorongásos rohamokban mutatkozik meg, vagy szorongásos pánikmenekülési reakciókat mutat.

Egy korrajzrészlet: „...mozgás viharra emlékeztető impulzív kitörések, nyugtalan alvás, ablakhoz rohan, ki akar ugrani. Hevesen gesztikulál. Reggel fele megnyugszik. Az orvos megfigyelése: hogy a kórteremben lévő gyerekeket nem utasítja vissza, viszont az orvost, a „felnőttet” igen. Az asszociációját elemezve

A gyerek elfogadja szülei erkölcsi elveit, modellként tekinti őket, azok helyessége számára nem kérdéses.

kicsillan a szétesett figyelem, a mindenbe való belekapaszkodás. Az ilyen mélyen gyökerező, affektív telítettségű átélései cselekvéshorhamokban törnek fel. Kontaktust a környezettel nem tud fenntartani. Kapcsolattartása szelektív, szüleit felismeri, koherens beszédre és gondolkodásra még képtelen, de amit elmond, az nem asszociációs zavarból, hanem temporális tudatzavarból következik.”

A szülővel való explorációs (okkereső) beszélgetés tartalma: a gyerek kórházba kerülésének előzménye, hogy a lakásmaffia emberei megnyerték a pert, és a család elveszti a lakását.

A külső veszélytől való félelem már nem aktuális állapot, hanem tartós személyiségjeggyé válik. Speciális viszony alakul ki a vi-

lágához, önmagához és szüleihez. A lakásvesztés és a szülőtől való elszakítási félelem identifikációs zavarrá válik.

A gyerek elfogadja szülei erkölcsi elveit, modellként tekinti őket, azok helyessége számára nem kérdéses. A bíróság visszautasítja a szülők lakással kapcsolatos fellebbezéseit, és ezt a gyerek a szülők és a család elleni támadásként értékeli. Így az ő élettere is leszűkül, visszahúzódó lesz, tartós kapcsolatok teremtésére képtelen, hiszen ő is csak a család problémáival foglalkozik. Bizalmatlanságában a felnőtteket elutasítja (tanárok, szomszédok, ismerősök), alkalmatlanná válik, hogy másokra odafigyeljen.

A lappangó szorongásos pánik hosszabb ideig lárvált formában stagnál, érik, majd hirtelen egy döntés vagy esemény folytán vulkányszerűen kitör.

A bíróság jogerősen a lakásmaffiának ítéli az ő lakásukat, és a gyerekben egy világ, az ő világa összedől, minden, mindenki ellen nyílt agressziót mutat, mindenhol ami nem hasonlít az otthonhoz.

A gyerek agresszióját nyíltan kiadni nem tudja, projektív játékaiban, reakcióiban, gondolataiban vízbe fojtja, kutyával marcangoltatja össze a bírót, elűteti teherautóval a tanúkat, tankkal „sétál” át a végrehajtó hulláján. Csak ennek a világnak él, és várja, hogy az eredeti célpont irányába nyílt viselkedéssel megvalósítsa az elégtételt. Megölni a bírót. Kínok kínjával kivégezni a végrehajtót.

Tehát a gyermekben a horrorfilmek világa kél szimbolikusan életre. A horrorfilmek szereplői: a főszereplő őt szimbolizálja, míg a kegyetlenkedések alanya a bírót, ügyvédek, végrehajtók, lakásmaffiózók. A gyerek ebben a gondolatiságban vesz elégtételt a családot ért valós sérelmekért. A gyerek belső éltető motivációja: egyszer eljön az ő

ideje is a leszámolásra. Egy lakásmaffiaper, a rendőrségi nyomozások megpróbáltatásai, a bírói jogtalanságok az ifjú számára elviselhetetlenek, mert ő ezekkel azonosulni nem tud. A serdülőkor legmarkánsabb érzése a kritizmus és igazságszeretet kifejlődésének periódusa, az igazságért való harc kiteljesedése, viszont a hatalommal szembeszállni nem tud, és nem csoda, ha tehetlenségében a fiatalnál ez átcsap a horrorgyilkolásban való kábítószerezés kéjelgésbe.

Akit megfosztanak életterétől, élete értelmétől, elveszik mindazt, ami biztos, nyugodt életet ad számára, annál nem meglepő, ha aszociális, agresszív nézetei kerülnek előtérbe. Az agresszor: a bíró és a végrehajtó egy katartikus agresszióba kergeti a fiatalt, ez az agresszióátvitel és az agressziómodell teóriájával magyarázható. Az évekig eltartó bírósági meghurcoltatás következtében, a szülők ideg-összeroppanást, agyvérzést, szívinfarktust kapnak, tartós egészségkárosodást szenvednek. Egy hibás bírói döntés, az abúzust (visszaélést) elkövető felnőtt tevékenysége földönfutóvá, hajléktalanná tesz két – vagy több – felnőtt egészséges, munkaképes embert, jogtalanul megfosztván emberi méltóságuktól, életterüktől, és a családban élő gyerek, gyerekek ezt feldolgozni, elfelejteni nem képesek, és soha nem is tudják elfelejteni még felnőttkorukban se.

Tehát Magyarországon a fentiek szerint így néz ki az emberi jogok egyetemes értelmezése a gyerek szemszögéből. Az Európai Unió felelős szervei által megfogalmazott útmutatás alkalmazása hazánkban elmarad, ami a családot veszélyeztető különleges jogvédelem biztosításáról szól.

Szociológiai, pszichológiai kutatások bizonyítják, hogy a jogfosztást sem megbocsátani, sem kiheverni nem lehet.

Pszichiátriai kezelés után ismerte fel, mit tettek vele

Kis vidéki ház helyett teljes kisemmizés

Az alábbi írás – amint ez ki is derül a későbbiek folyamán – feljegyzésnek készült, de olvastán úgy ítéltük, bár szerzője visszafo-gottan és – a mű-faj jellegének megfelelően – olykor vázlatosan fogalmaz, mégis érzékletesen tükrözi, hogyan élte meg kiszolgáltatottságát, tönkretételét, hányattatását az igazság-szolgáltatás labirintusában.

Az én ügyem az ingatlanbűnözés áldozatainak klasszikus esete.

1977-ben kisfiam halála után egy pszichés alapú epilepsziás roham következtében eltört a gerincem. Tanári állásomból, amit 22 évig hivatásként gyakoroltam, leszázalékolnak 21 054 forint rokkantnyugdíjjal. Az epilepszia ellen szedett gyógyszer pedig jelentősen befolyásolta az idegrendszeremet, dekoncentráltá tett. Testileg, lelkileg anyagilag megrokkantam. Ilyen állapotban, 1988-ban budapesti ingatlanom cseréjét (és nem eladását) terveztem egy vidéki kis házra. Tekintettel a kisebb rezsiköltségekre, az ingatlanok közötti értékkülönbsökre és a vidéki életforma olcsóbb mivoltára. Úgy láttam, a fővárosban képtelen vagyok önmagamot és lakásomat fenntartani.

Nem kap az okiratokból

Ezt az állapotot igen „szakszerűen” érzékelte a környezetemben tevékenykedő K. Péter, aki, mint később

A szerző, egy egyesületi vita résztvevőjeként

kiderült, épp az ilyen helyzetbe került alanyokat kereste „lakáscsere-ajánlataival”. 1999 júniusában sajnos tárgyalni kezdtem vele. Ő rögtön értesítette „munkatársát”, B. Bélát, aki tudott ilyen vidéki ingatlanokról. Kosiba ültünk, és elmentünk T. faluba, megtekinteni a cserére felkínáltat, ami egy komfort nélküli lerobbant parasztház volt, telekkel. Miután felvázolták a felújítás lehetőségeit, megállapodtunk, hogy a budapesti 2 szobás, akkor 3 milliót érő ingatlanomért cserébe B. Béla megveszi számomra a vidéki ingatlant, és azt teljesen felújítva nekem átadja. K. Péter és B. Béla ezen ingatlan megvételében előzőleg a tulajdonosokkal már megállapodtak K. Péter nevére. Én gondolkodási időt kértem, de lebeszéltek róla, az eladókkal együtt Budapestre utaztunk, felkerestük dr. P. József ügyvédet.

Dr. P. József irodájában aláírtunk egy szerződést, amiről azt hittem, hogy előszerződés, később vált számomra világossá, adásvételit, és ezzel egyidejűleg egy megállapodást. Az elsőben az szerepelt, hogy eladtam a lakásomat, és megkaptam a vételárat. A másodikban az, hogy a lakásomért kért 3 millió helyett a vidéki ingatlant kapom, felújítva, valamint a vételár-különbözetet.

Az okiratokat K. Péter és P. Csilla írták alá tanúként. P. Csilla dr. P. Jó-

zsef titkárnője, ő gépelte az iratokat. Dr. P. József a szerződést ellenjegyezte annak ellenére, hogy az ingatlanomat jelzálog terhelte az OTP részéről. A valóltan tartalmú szerződés került benyújtásra a Földhivatalhoz. Az okiratokból másodpéldányt nem kaptam, dr. P. József azt mondta, majd utólag kiküldi postán a vidéki ingatlanba.

A fent leírt igen rossz idegi és pszichés állapotomnak köszönhetően ezt elfogadtam.

A vidéki ingatlan – míg én az ügyvédi iroda előterében váraкоztam – K. Péter tulajdonába került, ezt is dr. P. József ellenjegyezte. Tehát dr. P. József tudta, hogy sem a vételár kifizetésére nem került sor, sem a csereingatlan nem íródott az én nevemre. A szerződések megkötése után másnap a K. Péter tulajdonába került ingatlanba költöztettek vidékre, minden ingósággal együtt. Érdekes módon a költözést B. Béla fizette, amit ő maga be is vallott a bíróságon, pedig a költözés előtt – állítása szerint 24 órával – nekem átadta a 3 millió forint vételárat. K. Péter felajánlotta nekem a segítségét. A felújítások a megállapodásnak megfelelően megkezdődtek, ezt is B. Béla rendelte meg.

Hamisított eghatalmazás

A felújítást végző munkás feleségének jóindulatú figyelmeztetése, K. Péter egyre durvább magatartása, ami a tettlegességig fajult, a normál életvitel lehetetlensége (a lakásban patkányok futkostak) rádöbbentettek arra, hogy csalókkal van dolgom. K. Péter szerencsére egy hét múlva magamra hagyott, így Budapestre „szöktem”, minden ingóságomat hátrahagyva, egy ruhában jöttem el.

Rendőrségi feljelentést tettem.

Eközben B. Béla sem tétlenkedett, míg én vidéken voltam, hamisított nevemben egy meghatalmazást, hogy a budapesti ingatlanomon lévő jelzálogjogot töröltesse, és azt értékesíteni tudja. Az OTP azt el is fogadta. Ám a rendőrség tájékoztatta a Földhivatalt, hogy csalás bűncselekményének alapos gyanúja miatt rendőrségi eljárás indult B. Béla ellen, az ingatlanlappal kapcsolatos bejegyzéseket ne teljesítse, így az az én tulajdonomban maradt. Ennek ellenére B. Béla 1999. augusztusban kelt adásvételi szerződéssel azt továbbadta Sz.-né Cs. Juditnak.

Mindezek következtében novemberben pszichiátriai kezelésre kórházba kerültem, csak ezután váltak az események számomra teljesen világossá. Elmentem a Földhivatalba és az OTP-be. Megindítottam a polgári peres eljárást a szerződés érvénytelenségének megállapítása céljából. A tulajdoni lapra perfeljegyzés került. A büntetőeljárásban „időközben” B. Bélát a PKKB magánokirat-hamisításban bűnösnek találta, próbára bocsátotta. Majd a Fővárosi Főügyészség panaszomnak helyt adva pótnyomozást rendelt el: „az okirat-hamisítás is megtévesztő célzattal, a sértettnek történő károkozást megvalósítva történt”. A BRFK Kaptár Csoportja ennek eredményeképpen megküldte vádemelési javaslatát a XIV-XV. Kerületi Ügyészségnek. Az ügyészség vádat emelt, csalás bűntettével vádolta B. Bélát, K. Pétert, és – mint bűnsegédet – dr. P. Józsefet. A nyomozati anyag nagyon lényeges jegyzőkönyve P. Csillának, dr. P. József titkárnőjének a vallomása. Ebben ő elmondja: „Emlékszem B. Bélára, lakásokat vett és adott el.” „B. Béla és V. Jolán kötöttek egy megállapodást, amelyben az szerepelt, hogy V. Jolán csereingatlant kap, és nem a vételárát és a két ingatlan különbözetét készpénzben.” „V. Jolán nem vett át semmilyen összeget.”

Vesztes, fizess!

A büntetőper során hat év eltelté után arra hivatkozott, hogy ő P. József nevelt lánya, így nem volt köteles vallomást tenni. (Csak-hogy a rendőrségi meghallgatáskor még úgy nyilatkozott, hogy ő mint tanú nem elfogult, P. Józsefnek az adminisztrátora.) A vallo-

más megtagadásával jelentősen hozzájárult ahhoz, hogy a csalás bűncselekménye ne legyen kimondható. A büntetőper ítélete szerint a PKKB 2002-ben dr. P. Józsefet magánokirat-hamisításban bűnösnek mondta ki. Az ítélet kitér arra is, hogy ezt megelőzően a Jászberényi Városi Bíróság, illetve a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Bíróság ugyanezen vádpontban más ügyből kifolyólag szintén bűnösnek találta.

A polgári perben a II-III. Kerületi Bíróságon P. Csilla rendőrségi vallomását, bírói kérdésekre válaszolva, többször is fenntartotta! Tehát a 3 millió forint nem került átadásra. Bár most már nem emlékszik, de a rendőrségen nem hazudott. A bíróság ezt nem vette figyelembe. A szerződés ez okból is megtámadható lett volna. Valamint nem vette figyelembe a bíróság azt sem, hogy az okiratot szerkesztő dr. P. Józsefet a PKKB okirat-hamisítás vétségében ismételt bűnösnek találta. P. Csilla vallomásának, valamint dr. P. József bűnösségének figyelmen kívül hagyása befolyásolta – több más között – az ítéletet.

A bíróság a keresetemet 2005-ben elutasította, és összesen 517 500 forint perköltség, illetve ügyvédi költség megtérítésére kötelezett. Ez az ítélet számomra két életet, édesapámét, akitől örököelve vehettem a per tárgyát képező budapesti ingatlant, és az én életem munkájának teljes elvesztését jelenti. Én 50 évesen, rokkantan magamnak új lakást, egzisztenciát teremteni képtelen vagyok. A költségeket megtéríteni nem tudom, ezek végrehajtása pedig a létminimum alatti nyugdíjamból lehetetlenné tesz, eljuttatnak szerény albérletemből a hajléktalanságig. Pedig tudtommal a lakhatás állampolgári jogom.

Hét év eredménytelen pereskedés után is bízva még az igazságszolgáltatás valóban igazságot szolgáltató erejében, saját igazam biztos tudatában nyújtottam be fellebbezést másodfokon, a Fővárosi Bíróságra.

Jegyzetemet a Sors-Társak Lapjában megjelenő újságcikk alapján készítettem. Kérem, jelenjen meg köszönetem a Sors-Társak elnök asszonyának és minden sors-társamnak azért a segítségért, amit kaptam. Ez segített hozzá ahhoz, hogy igazam biztos tudatában továbblépjek.

Vizi Jolán

kezik a pénzért. (Kossuth Rádió, 16 óra, 2006. május 6.)

Információs rendszerek a lakásmaffia ellen. Az utóbbi évek sajátos és sajnálatos magyar jelensége az úgynevezett „lakásmaffia”. A jelenség hátterében az ingatlan-nyilvántartási rendszer átláthatatlansága és rossz működési módjai – mint például a nagyszámú ügyirathátralék – állnak. Ezeket a réseket kihasználva egyes bűnszervezetek ingatlanok megszerzésére szakosodtak, jellemzően olyan embereket fosztva meg lakásuktól, akik nem rendelkeztek megfelelő rálátással az ügymenetre, vagy nem tudtak eleget áldozni egy jó ügyvéd megfizetésére. Ennek a helyzetnek az orvoslását célozza, hogy Magyarországon 2005. szeptember 15-től az ingatlantulajdonosok bármikor ellenőrizhetik, hogy történt-e változás ingatlanjuk tulajdoni lapján: ha a hivatalhoz kérvény érkezik be a tulajdoni lap módosítására, akkor arról a tulajdonos – igény szerint – e-mailen értesítést kap. Ha az ingatlantulajdonos nem kezdeményezett változtatást a tulajdoni lapon, akkor 30 napon belül a körzeti földhivatalnál fellebbezhet a bejegyzés ellen. A 2006-os év folyamán az e-mail mellett elindul az SMS értesítőrendszer is. Az előbb említett szolgáltatás alapját a Takarnet segíti. A Takarnet olyan központi információs adathálózat, amely egyesíti a körzeti földhivatalok számítógépes ingatlan-nyilvántartásait, így a központra rákapcsolódva, díj ellenében az ország bármely hivatalából azonnal kikérhető az adatok. Az ügyvédek, közjegyzők az ingatlanadásvételi szerződések megszerkesztéséhez vagy a bankok a hitelbírálatához lekérhetik egy-egy ingatlan nem hiteles tulajdonilap- vagy térképmásolatát. (Boss, 2006. május 10.)

Lakásmaffia. Egy főváros környéki lakos ötszobás kertes családi házát tíz különböző személynek adta el hamis személyi igazolvány, hamis tulajdoni lap, hamis közjegyzői hitelesítés, hamis pecsétek, hamis okmánybélyeg, álruha, álszakáll és egy álügyvéd segítségével. A tettet a rendőrség forró nyomon üldözve elfogta, és őrizetbe vette. Sajnos a felvett kétszázmillió forintnak nyoma veszett. A károsultak polgári perben érvényesíthetik ugyan kártérítési igényüket, de csak az idejüket és az ügyvédi díjat pocskolják, mert a bűnelkövetőt az igazságügyi orvos szakértő beszámíthatatlannak nyilvánította, ugyanis a bal keze sorvadtt, jobb lába fából van, egyik szeme üveg, vészes vérszegénységben szenved, és elméje csökött. (Zsaru Magazin, Láng, 2006. május 10. Ha jól sejtjük, ez vicc)

Felmérés. A nagykanizsai hajléktalanok többsége generációs együttélési nehézségek és válás következtében lett fedél nélküli – derül ki abból a felmérésből, amelyet a helyi Vöröskereszt készített. A megkérdezettek 38,5 százaléka rendszeres szociális segélyből él, 34,6 százalékuk valamilyen nyugdíjat kap, 16 százalékuk alkalmi munkából, 2,5 százalékuk eseti segélyekből, 6,2 százalékuk rendszeres munkából, 3,7 százalékuk munkanélküli ellátásból próbálja fenntartani magát. Jellemző adat, hogy a

Visszaadja az egyik, megkapja a másik

Az egyesületnek juttatott állami pénz felhasználásában kezdettől döntő szempont volt, hogy azt a megoldást kell választani, amellyel a lehető legtöbb bajba jutott ember számára adható segítség.

Pölöskei Ernő és felesége voltak az elsők a lakásmaffia-áldozatok között, akiknek a Sors-Társak Egyesülete tavaly kölcsönt adott, hogy elkerüljék családi házuk elárverezését: kifizették az uzsorást, a jelzálogbejegyzés lekerült a tulajdoni lapról. A jelenlegi banki gyakorlatban alkalmazott lehetetlen követelményeknek azonban az immár tehermentes ingatlan és a feddhetetlen, ám szerény jövedelmű házaspár kevésnek bizonyult ahhoz, hogy hosszú kifizetésű, alacsony törlesztőrészekkel járó hitelt kapjanak, amiből visszafizethetik az egyesületi kölcsönt. Végül egy osztrák bank által mégis sikerült, s az egyesület pénze tovább foroghat, mentőövként másnak is juttatva a segítséget.

És forog is, hogy mentsen...

A Sors-Társak Lapjának legutóbbi számában ismertettük Németh Erika kálváriáját, aki vigyázatlanul – egy uzsorakölcsön felvétele okán – sétált bele egy ügyvédi közreműködéssel „dolgozó” csaló társaság csapdájába. Nagy értékű ingatlanát átírtatták, arra jelzáloghitelt vettek fel, amit

Pölöskei Aranka megmutatja az egyesületben a végre aláírt banki szerződést

nem fizetnek, őt családjával – jogerős bírósági ítélet alapján – a kilakoltatás fenyegeti. Pereskedik, küzd, amelyhez a Sors-Társak Egyesületétől nemcsak szóbeli biztatást kapott, hanem jogi segítséget, valamint anyagit is: ezáltal módja nyílik megvenni egy új ingatlant, amelybe át-

költözhetnek (kisebb csinosítási munkák vannak rajta); arra immár maga vehet fel jelzáloghitelt, amelyből kifizetheti a csalók tartozását – s azt a régi ingatlant is maga adhatja el, piaci értékén, nem a végrehajtási poton áron. Így az egyesület kölcsönét hamarosan visszafizetheti.

Lehajrázni a bűnözőket! (?)

Hajnali Krimi – egy újság a közbiztonságért

Hogy kevesebb legyen az áldozat szlogennel 12. évfolyamát éli a Hajnali Krimi.

Az újság a közbiztonságról, az emberek közérzetéről, tehetetlenségről és kiszolgáltatottságáról számol be. Munkatársai gyilkosságok, rablások, balesetek, tüzek helyszínein járnak, rendszeresen foglalkoznak csempészekkel, csalók-

kal, a társadalom peremén élőkkel. Tanácsokat adnak a veszélyhelyzetek elkerülésére, és ami a legfontosabb, soha nem remeg kezükben a tükör, amikor az ország közál-

lapotát láttatják. A lap nem közöl pletykákat, szerkesztői hivatalos jelentésekből, valódi áldozatok vallomásaiból, a

tárgyalótermekben elhangzottakból dolgoznak. Tudományos intézmények, rendőrkapitányságok, államigazgatási szervek tekintik a Hajnali Krimi informáci-

óit pontosnak, véleményét mértékadónak.

Az újság megalapítása óta őrzi függetlenségét a napi politikától. Ezért – vagy csupán véletlenül? – a lap soha senkitől nem kapott állami támogatást, bankkölcsönt, pályázati pénzt. Legértékesebb kincse a kíváncsi, az élet mélységes bugyraitól vissza nem rettenő olvasótábor.

Típuslevél

Az aláíró Garai Gábort még száz más névvel lehetne megnevezni.

Gödöllőn keltezett levele fogalmazódhatott volna a fővárosban, esetleg Debrecenben, de még Kiskőrén is. A 2006. márciusi dátum kelteződhetett korábban, későbbben is. A levél tartalmában sincs semmi meglepő. A városi bíróság fizetéseképtelenség miatt végrehajtást rendelt el a levélíró ellen. Garai (nevezhetnénk másként is) törlesztett, olykor erőn felül, de adóssága nem csökkent. Az egykori 26 milliós hátralékból 42 milliós tartozás lett, sorsát tehát nem kerülhette el. Egy napon (lehetett volna máskor is) a végrehajtó elérte Garai házáat. A tulajdonos 40 millióra becsülte otthonát, a kalapács mégis 12 millió forintnál csapódott le. A vevő egyedül jelentkezett az ingatlanra, soká-

ig kettesben egyezkedett a végrehajtóval. Amikor birtokon belülré került, a házat felajánlotta korábbi tulajdonosának megvételére. Immár 37 millió fo-

rintért. Garai nemet mondott, és felülvizsgálati kérelemmel élt. Papírokkal igazolta, hogy egy-

kori adósságát visszafizette, már csak az uzsorakamatot kell törlesztenie. Ennek ellenére a végrehajtó további igénye 36 millió forint.

Garai Gábor (nevezhetnénk másként is) most bírósággal, ügyességgel levelez, az igazát keresi. (Mint rajta kívül még oly sokan.)

A bíróság, az ügyesség (mindegy, hogy hol) mérlegel, halogatja a döntést.

Garai Gábor típusember, ügye tipikusan sors-társas, leveleinek lezárásaként tipikus az üdvözlés is: tisztelettel.

De kit is tisztelünk ebben az igazságszolgáltatási dzsungelben? Féltő, hogy már senkit. Eltévedtünk ebben a tipikusan

buja vad élővilágban. Nincs kiút? Vagy csak nem találjuk?

Gödöllő Városi Ügyészség Vezetőjének

GÖDÖLLŐ

Tisztelt Ügyészség Vezető Asszony!

Aláírott Garai Gábor (szül: Gödöllő 1967. február 9., anyja: Váci Magdolna,) 2111 Szada Székely Bertalan út 8 szám alatti lakos feljelentés kívánok tenni: BARTALIS ANTAL önkormányzati végrehajtó (2100 Gödöllő Munkácsi M.u. 6.szám levelezési címe: 2100 Gödöllő Pf.248.) ellen az alábbi tényállás alapján.

Elmondani kívánom, hogy 2001. október 12-én a Gödöllő Városi Bíróság a Vh.1428/2001/14.sz. illetve a Vh.1429/2001/13. szám alatti végrehajtást rendelt el ellenem fizetés képtelenség miatt. A Gödöllői Bíróság által 2001. október 12-én kiállított végrehajtási záradék alapján Bartalis Antal bírósági végrehajtó az 554/2001., illetve az 555/2001 számok alatt fogatosított végrehajtást ellenem.

Bartalis Antal végrehajtó öt alkalommal írta ki a végrehajtást a Szada Székely Bertalan út 4 szám alatti lévő 33/1 HRSZ. ingatlanomra, amit rendszerint visszavont a végrehajtást kérő és a végrehajtó mert fizettem a tartozásomat. A fizetések ellenére a tartozásom nem, hogy csökkent volna a fizetések ellenére hanem egyre magasabb számokkal állt elő a végrehajtást kérő illetve a végrehajtó. A 26.000.000.Ft. volt a követelt tőke amiből 42.344.245.Ft. lett 2005.január 12-ig akkor volt az utolsó árverés vagy is a hatodik. Az érthetetlen volt számomra akkor is és most is, hogy hogyan lett a 26.000.000.Ft.-ból 42.344.245.Ft., de erre a mai napig nem adott a végrehajtó választ.

A Szadi ingatlanomat 2005.január 12-én elérte a végrehajtó úgy, hogy a

nagykanizsai hajléktalanok majd 20 százaléka generációs együttélési nehézségek, 18,5 százaléka válás, 3,9 százaléka pedig túlzott alkoholfogyasztás miatt került az utcára. A megkérdezettek 6,2 százaléka a lakásmaffia áldozatának vallotta magát. A hajléktalanok iskolázottsága megfelel a társadalmi átlagnak, több mint felük általános iskolai végzettséggel rendelkezik, 14 százalékuk pedig érettségizett. (Metro, május 24.)

Rendelet a lakásmaffia ellen. A lakások bérletére, valamint az elidegenítésükre vonatkozó egyes szabályokról szóló törvény módosítására tekintettel Budapesten a Belváros-Lipótváros képviselő-testülete megalkotta a tulajdonában álló lakások bérbeadásának feltételeiről szóló rendeletét. A lakástörvény az önkormányzat számára több új jogintézmény bevezetését tette lehetővé, amelyből egyebek mellett a lakásmaffia tevékenységének visszaszorulását is remélik. A lakberek tekintetében nem történik változás. Rendelet született az önkormányzati lakások cseréjének feltételeiről, arról, hogy az önkormányzat óvadékot kérhet a nem szociális lakások bérbeadásánál, és ezen lakások bérbeadása a jövőben határozott időre történik. A rendelet a bérla-

kások három típusát (szociális, költségvetési és piaci bérlakások) jogszabályi szinten rögzíti. A lakások rendeltetésszerű használatát az önkormányzatnak évente ellenőriznie kell, és felmondás esetén csak cserelakás felajánlásával gyakorolhatja felmondási jogát. (Helyi Téma, május 25.)

Halálos szívdobbanás. A nyitóképek ismerősnek tűnhetnek azoknak a nézőknek, akik nyomon követték az elmúlt esztendő magyar bűnügyi eseményeit. A párizsi lakásmaffia hétköznapijaiba pillanthatunk be. Thomas két barátjával, Fabrice-szal és Samival különböző ingatlanokat hajt fel a francia fővárosban, olcsón veszik a telkeket, házakat, és drágán adják el őket. A módszerek között nem válogatnak, többnyire baseballütőkkel verik le az árakat. De ha szükséges, egy zsáknyi patkányt engednek szabadon a házakban. Probléma legfeljebb az arabokkal van, akik családotul költöznek be a már üres ingatlanokba, vagy nem tartják be az előzetes megállapodást. Esténként Thomas fedezi Fabrice félrelépéseit, s addig-addig falaz, míg viszonyt nem kezd barátja feleségével. Robert Seyr, az apa is az ingatlanpiacon ügyeskedik, de az idősödő férfinak már szüksége van fia

segítségére. Az araboktól még megvédi őt Thomas, de a színre lépő orosz maffiózóktól már óva inti a fiú az apját. Hiába... (Heti Válasz, 2006. május 25., a Halálos szívdobbanás c. francia filmről)

Kontroll. Az eredetileg elsősorban a lakásmaffia elleni hatékonyabb fellépés, de általában is az ingatlanügyletek tisztasága érdekében bevezetendő előzetes ügyvédi, közjegyzői ügyfélkontroll a cégalapításban és az üzlettrész-átruházásokban szintén megbízhatóbb jogász közreműködésre ad módot. Nem egy cég már az alapításkor gyanús lehet: székhelye, tevékenységi köre azt sejteti, hogy nem egészen tiszta ügyletekre készül. Ennek igazolása vagy cáfolata érdekében a jogi képviselő megnézheti a belügyi nyilvántartásban a cégszolgálatnál és a földhivatalnál, hogy az alapító okiratban megjelölt székhely, telephely vagy fióktelep létezik-e, s ha igen, hitehető-e, hogy ott valóban cégközpont, telep működik. Így nem fordulhat elő, hogy a társaságot nem létező címre jegyezzék be, netán egy hajléktalanszálló legyen a székhelye, vagy mondjuk egy olyan kis lakás ahol „papíron” húsz vállalkozás tevékenykedik egymás hegyén-hátán. (Origo, május 31.)